

gens Side i mange Sager af stor og principiel Betydning. Efter at Forhandlingerne have været førte frem og tilbage mellem Tingene og modstridende Udtalelser ere komne frem i de forskellige Ting, har man ment, at det, for at man kunde faa principielle Afgørelser opklarede og søge en Løsning tilvejebragt, var heldigst, at man naaede til Fællesudvalg med Sagen, og dette er jo en ganske aabenlys Fremgangsmaade. Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) udtalte, da han havde Ordet, at han og hans Meningsfæller gik til Behandlingen af Sagen i Fællesudvalget uden Aftaler med nogen som helst og ganske rede til at forhandle i Fællesudvalget med ethvert Parti. Jeg kan paa Regeringens Vegne sige akkurat det samme. Ganske frit, aabent og ligefremt følges altsaa her den Fremgangsmaade, som af Loven er anvist Rigsdagen som en Udvej, og som Rigsdagen, som jeg udtalte før, Gang paa Gang har fulgt i Sager af den allerstørste principielle Betydning.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds bebrejdede mig sluttelig, at jeg ikke havde erklæret, at denne Sag var af stor Betydning for Regeringen. Jeg hørte denne Bebrejdelse med ikke ringe Forbavselse. Jeg tror, at det ærede Medlem omtrent vilde være det eneste Menneske, overfor hvem det skulde være nødvendigt at erklære noget saadant, jeg tror i alt Fald ikke, at der er noget som helst andet Medlem her i denne Sal, der vilde nære Tvivl i saa Henseende og trænge til en Erklæring fra Regeringen om, at denne Sag er af stor og alvorlig Betydning for Regeringen.

Brandes: Jeg skal kun sige til det ærede 9de kongevalgte Medlem (Hage), som ankede over, at jeg havde brugt Udtrykket „desavouere“, at vi kunne maaske enes om et saadant Udtryk som f. Eks., det, at han har „taget Afstand fra“ det ærede Medlem (Tolderlund), der var Ordfører for Højre i denne Sag i Fjor, thi det gjorde han i alt Fald i Dag, da han erklærede, at det ærede Medlem, der i Fjor tog Ordet for Højre, maaske havde sagt noget, han ikke var ganske enig i.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne rette nogle Bemærkninger. Den højtærede Minister sagde, at jeg ikke var ivrig for, at denne Sag skulde komme i Fællesudvalg. Jo, det er jeg, siden denne Sag nu er kommen til dette Punkt. Naturligvis! Det er jo indlysende, at man

maa ønske, at denne Sag hurtigst muligt kommer i Fællesudvalg, fordi dette mulig kan bidrage til Sagens Fremme. Fællesudvalget er heller ikke en Institution, jeg skulde være saa ukendt med, at den højtærede Minister behøver at undervise mig om, at der gives en saadan Institution, som de to Ting kunne henvende sig til og forsøge sig med, hvis de ikke kunne komme til Enighed. Men naar den højtærede Minister brugte det Udtryk, at man anvendte Fællesudvalg, naar en Sag er ført frem og tilbage mellem de to Ting, uden at man er kommen til Enighed, og ogsaa derfor nu vil anvende Fællesudvalg i denne Sag, saa husker den højtærede Minister galt. Denne Sag har jo faktisk ikke været ført frem og tilbage mellem de to Ting, aldeles ikke! Den er overhovedet aldrig før kommen fra Landstinget ned til Folketinget, den er altid kommen herop og aldrig kommen herfra, Sporene vise indad her, den har aldrig nogen Sinde været ført herfra ned til Folketinget. Jeg haaber ganske vist ogsaa, at der kan komme noget ud af dette Fællesudvalg, men naar den ærede Minister spørger, hvorfor jeg ønsker større Klarhed i denne Sag, saa er det, fordi jeg tror, at Fællesudvalget vilde arbejde under gunstigere Betingelser, hvis der var større Klarhed over, hvad Højre og de frikonservative mene i denne Sag, som betyder saa meget, hvilket den ærede Minister ikke behøver at underrette mig om. Og nu er Forholdet dette, hvad den ærede Minister ikke kan komme fra, at det, der her stilles op som Ændringsforslag, er noget, som ingen vil vedkende sig, som Regeringspartiet ikke vil vedkende sig, som Ministeren ikke vil vedkende sig, ja, som end ikke Højre vil vedkende sig, og som de frikonservative og deres Fører lægge fra sig. Man har altsaa her et Grundlag at arbejde paa, som ellers er ganske ukendt, som ingen vedkender sig, som en Gang har været brugt som Afvisningsmiddel overfor Sagen og Folketinget, men som aldrig nogen Sinde har været anset for et Forhandlingsgrundlag. Det synes jeg er en uheldig Maade at komme til Fællesudvalgpaa, og derfor begriber jeg ikke endnu, hvorfor den ærede Minister ser saa forhaabningsfuldt paa Sagen, som han gør, og at han aabenbart kan nøjes med, at det maa jo dog være Meningen med, at der kommer en vis Klarhed indenfor Fællesudvalget med Hensyn til de modstridende Anskuelser. Den ærede Minister gentog, at det vilde ogsaa bidrage til Sagens Fremme. Jeg ved ikke, hvorledes den